

16-06-2020

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 84 PŽ-4091/2018-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Božene Zajec, suca izvijestitelja i Ružice Omazić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SCULPTOR d.o.o. Split, Dinka Šimunovića 7, OIB 87523175283, kojeg zastupa punomoćnica Jasna Matičević, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika MINICOMM d.o.o. u stečaju, Zagreb, Radnička cesta 80, OIB 13067789102, kojeg zastupa punomoćnik Žarko Smolčić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Smolčić i Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-913/2014 od 11. siječnja 2018., u sjednici vijeća održanoj 15. svibnja 2020.

presudio je

1. Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-913/2014 od 11. siječnja 2018. u točki I. njezine izreke.

2. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-913/2014 od 11. siječnja 2018. u točkama II. i III. njezine izreke i sudi:

Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 300.257,51 kn (tristotisućadvjestopedesetsedam kuna i pedesetjednu lipu) u roku od osam dana.

riješio je

1. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-913/2014 od 11. siječnja 2018.

2. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška odgovora na žalbu u iznosu od 52.450,00 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom u točki I. njezine izreke utvrđena je osnovanom prijavljena tražbina stečajnog vjerovnika Sculptor d.o.o., OIB 87523175283 i to tražbina drugog višeg isplatnog reda prema stečajnom vjerovniku Minicomm d.o.o. u stečaju, OIB 13067789102, u iznosu od 3.995.083,89 kn. U točki II. izreke naloženo je tuženiku platiti tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 436.884,37 kn, a u točki III. naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 182.809,00 kn u roku od osam dana. Pobijanim rješenjem utvrđeno je da je tužitelj povukao dio tužbenog zahtjeva u odnosu na utvrđenje osnovanosti prijavljene tražbine u iznosu od 3.069.786,04 kn.

Iz obrazloženja proizlazi da je predmet spora osporena tražbina tužitelja kao vjerovnika u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, a koju tražbinu u iznosu od 6.064.869,93 kn je tuženik osporio, iz razloga što predmetna tražbina nije zavedena u poslovnim knjigama tuženika, te iz razloga jer predmetni Ugovor o ustupu potraživanja nije potpisan i ovjeren od strane ovlaštenih osoba prednika tuženika i iz razloga jer je predmetna tražbina zastarjela. Potraživanje tužitelja prema prijavi odnosi se na potraživanje u ukupnom iznosu od 1.736.559,27 kn sa zateznim kamatama, a prema Ugovoru o ustupu potraživanja od 31. prosinca 2010. zaključenom između Kerametal Stil d.o.o. Zagreb kao ustupitelja, Sculptor d.o.o. Split kao primatelja i Minicomm d.o.o. kao dužnika. Prvostupanjski sud je nakon provedenog dokaznog postupka utvrdio da su Ugovorom o ustupu potraživanja od 31. prosinca 2010. na tužitelja kao primatelja prenesena potraživanja koje je ustupitelj Kerametal Stil d.o.o. imao prema Minicomm d.o.o. kao dužniku u iznosu od 1.736.559,27 kn uvećano za zateznu kamatu, a da je visina i opstojnost potraživanja potvrđena u čl. 3. Ugovora te je time na temelju odredbe čl. 240. Zakona o obveznim odnosima prekinut tijekom zastare, a koji je i prije toga prekidao usklađivanjima stanja i priznavanju duga od strane direktora tuženika Zorana Šaponje. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv navedene presude u točkama I. i II. njezine izreke tuženik je izjavio žalbu, a tužitelj je žalbu izjavio u odnosu na točku III. izreke presude i protiv rješenja.

Tuženik podnosi žalbu iz svih žalbenih razloga navodeći u bitnome da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati (čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku) i da pobrojani izvedeni dokazi nisu u obrazloženju odluke detaljno izloženi i obrazloženi. Također, tuženik ističe da je sud odluku utemeljio samo na iskazima svjedoka, a koji iskazi su kontradiktorni jer iz dokumentacije, a i iz nalaza i mišljenja vještakinje proizlazi da sporna tražbina datira iz 2003. i 2004. godine i da nikada nije proknjižena prema ovdje tužitelju u poslovnim knjigama, nego samo prema društvu Kerametal Stil d.o.o. Žalitelj smatra i da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio pitanje zastare jer kada dužnik poslije nastupa zastare prizna dug, takvim priznanjem se više ne može prekinuti zastara jer se dug može priznati samo dok zastara teče, a priznanje mora biti dano od ovlaštene osobe izričito i određeno. Tuženik smatra i da činjenica što je potpisao Ugovor o ustupu potraživanja u odnosu na njega ne proizvodi nikakav pravni učinak, osim čina obavijesti. Žalitelj prigovara i dosuđenim troškovima parničnog postupka te predlaže usvojiti njegovu žalbu i odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti ili ukinuti u pobijanom dijelu presudu i predmet vratiti na ponovno odlučivanje uz naknadu troška žalbe u iznosu od 82.109,38 kn.

Tužitelj žalbu podnosi iz svih žalbenih razloga navodeći u bitnome da je pogrešan zaključak suda da je povukao tužbu za iznos od 3.069.786,04 kn jer je samo uskladio svoj tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka financijsko knjigovodstvene struke i to u odnosu na sporednu tražbinu, zatezne kamate tekuće od dospijeca tražbine pa do otvaranja stečaja nad pravnim prednikom tuženika, a tuženik se tome nije protivio niti je potraživao troškove postupka. Tužitelj smatra i da su mu troškovi trebali biti u cijelosti priznati jer tuženik nije osporavao samo visinu tužbenog zahtjeva nego i osnovu, pa nema mjesta osnovi o djelomičnom priznanju troškova postupka. Žalitelj predlaže preinačiti pobijane odluke i odbiti tuženika u cijelosti sa zahtjevom za naknadu parničnog troška uz naknadu troška žalbe u iznosu od 62.437,50 kn.

U odgovoru na tužiteljevu žalbu tuženik ističe da su neosnovani tužiteljevi žalbeni navodi jer je vrijednost predmeta spora u ovome postupku iznosila 6.064.869,93 kn, a koji iznos je tužitelj prijavio u stečajnom postupku i koja tražbina mu je u cijelosti osporena. Također, ističe da se zatezne kamate u ovome postupku ne mogu smatrati sporednim zahtjevom jer su uglavničene i predstavljaju točno određen iznos čije utvrđenje postojanja tužitelj zahtjeva pa se imaju smatrati glavnim zahtjevom zajedno s glavnicom. Tuženik smatra da je u konkretnom slučaju došlo do smanjenja tužbenog zahtjeva, a što ima značaj povlačenja tužbe zbog čega on ima pravo na naknadu troškova parničnog postupka. Predlaže odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu uz naknadu troška odgovora na žalbu u iznosu od 52.450,00 kn.

Žalba tuženika nije osnovana, žalba tužitelja je djelomično osnovana u odnosu na dosuđene parnične troškove.

Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a).

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev da se utvrdi da je osnovana njegova u stečajnom postupku prijavljena tražbina prema tuženiku u iznosu od 6.064.869,93 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda. Predmetni iznos se odnosi na glavnicu u iznosu od 1.736.559,28 kn, a ostatak su uglavničene zatezne kamate od dospijeca do dana otvaranja stečajnog postupka (2. listopada 2012.). S obzirom na to da je u tijeku postupka tuženik, između ostalog, osporavao obračun zateznih kamata nakon provedenog vještačenja tužitelj je podneskom od 27. studenog 2017. uskladio svoj tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka i predložio sudu da donese presudu da se utvrdi da je osnovana njegova u stečajnom postupku prijavljena tražbina prema tuženiku u iznosu od 3.995.083,89 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Svoju tražbinu tužitelj temelji na Ugovoru o ustupu potraživanja od 31. prosinca 2010. (str. 14. spisa). Predmetnim Ugovorom ugovorne strane (Kerametal stil d.o.o. kao ustupatelj, tužitelj Sculptor d.o.o. kao primatelj i tuženik Minicomm d.o.o. kao dužnik) su suglasno utvrdile da na dan sklapanja Ugovora ukupno dugovanje Minicomm d.o.o., ovdje tuženika, prema društvu Kerametal stil d.o.o. iznosi 1.736.559,27 kn i da društvo Kerametal stil d.o.o.

ustupa svoja ukupna potraživanja u iznosu od 1.736.559,27 kn uvećano za kamatu do dana podmirjenja glavnice, društvu Sculptor d.o.o., ovdje tužitelju. Ugovor o ustupanju potraživanja potpisan je i od strane dužnika, ovdje tuženika.

Točno je da tužitelj kao cesionar, da bi mogao u ovome postupku zahtijevati od dužnika ispunjenje njegove obveze prenesene ugovorom o cesiji (čl. 80. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), mora dokazati postojanje te obveze ukoliko je to sporno. Međutim, ugovor o cesiji koji je potpisan od strane dužnika je dokaz o postojanju prenesenog potraživanja. Ako je ugovor o cesiji kao cesus potpisao i (kasniji) stečajni dužnik, iako to za valjanost ugovora o cesiji nije bilo potrebno, time je on, a suprotno mišljenju tuženika, priznao da je u vrijeme potpisivanja ugovora o cesiji postojalo njegovo potraživanje prema cedentu u iznosu navedenom u ugovoru o cesiji (dakle u iznosu od 1.736.559,27 kn) te da je obaviješten o tome da prenesenu tražbinu mora ispuniti cesionaru. Prema odredbi čl. 81. ZOO-a s tražbinom prelaze na primatelja i sporedna prava, dakle kamate, a to je u Ugovoru o ustupanju potraživanja i navedeno.

Dakle, u konkretnom slučaju, pored potpisane cesije od strane dužnika, od strane tužitelja nije bilo ni potrebno predlagati dokaze na okolnost postojanja dužnikove obveze u trenutku sklapanja Ugovora jer je to svojim potpisom na Ugovoru potvrdio sam tuženik, a ako tuženik unatoč potpisanoj cesiji tvrdi drugačije, na njemu je bio teret da svoju tvrdnju i dokaže.

Predmetnu činjenicu o postojanju potraživanja je također u tijeku postupka potvrdio i vještak financijsko knjigovodstvene struke u svome nalazu i mišljenju, a da je dug postojao nije sporio ni svjedok Zoran Šaponja, koji je u vremenu nastanka obveze bio direktor dužnika Minicomm d.o.o., a nije sporio ni da se na predmetnom Ugovoru o ustupanju potraživanja nalazi njegov potpis. Činjenica da je Ugovor ovjeren pečatom društva Minicomm d.o.o., Split, koji u to vrijeme više nije bio u upotrebi jer je društvo Minicomm d.o.o. promijenilo sjedište iz Splita u Zagreb, nije od utjecaja i time Ugovor nije „nevažeći“ kako to ističe tuženik. Upotreba pečata nije propisana Zakonom o obveznim odnosima kao uvjet valjanosti pravnog posla, pa bi predmetni Ugovor o ustupanju potraživanja bio pravovaljan i bez otisnutog pečata.

U odnosu na tuženikov prigovor da je u trenutku prijenosa potraživanja tražbina bila zastarjela (rok zastare tri godine, čl. 228. st. 1. ZOO-a) potrebno je istaknuti da predmetno ne proizlazi iz dokumentacije u spisu. Najstarija tražbina društva Kerametal Stil d.o.o. prema ovdje tuženiku je dospjela 30. travnja 2004. U spisu se nalazi Zapisnik o usklađenju između društva Kerametal Stil d.o.o. i tuženika od 14. ožujka 2007. iz kojeg proizlazi da tuženik priznaje da na dan 14. ožujka 2007. ima dugovanje u iznosu od 1.437.358,57 kn, te Zapisnik o usklađenju između društva Kerametal Stil d.o.o. i tuženika od 21. listopada 2009. prema kojem tuženik priznaje dugovanje u iznosu od 1.736.559,27 kn. Dakle, tražbina u iznosu od 1.437.358,57 kn u trenutku sklapanja Ugovora o ustupu potraživanja nije bila zastarjela jer je tuženik priznanjem duga u iznosu od 1.437.358,57 kn prekinuo zastaru (čl. 240. ZOO-a). Prema odredbi čl. 245. st. 1. i. 2. ZOO-a nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Zastara prekinuta priznanjem od strane dužnika počinje teći iznova od priznanja. Nakon toga, je tuženik opet na Zapisnik o usklađenju od 21. listopada 2009., a prije proteka roka zastare od tri godine priznao dug u iznosu od 1.437.358,57 kn, ali i dug u iznosu od 299.200,70 kn, a što

skupa iznosi 1.736.559,27 kn. Iz spisa proizlazi da je predmetna tražbina u iznosu od 299.200,70 kn dospjela 29. prosinca 2004., dakle u trenutku potpisivanja Zapisnika o usklađenju od 21. listopada 2009. je bila zastarjela, ali sukladno odredbi čl. 220. st. 1. ZOO-a pisano priznanje zastarjele obveze smatra se odricanjem od zastare, a isto se odnosi i na kamate koje su u trenutku potpisivanja Ugovora o ustupu potraživanja bile zastarjele jer u predmetnim Zapisnicima o usklađenju nisu navođene nego je tuženik priznavao samo glavnicu, no iste je priznao Ugovorom o ustupu potraživanja i time se odrekao zastare u smislu čl. 220. st. 1. ZOO-a. Odricanje od zastare je jednostrana izjava volje dužnika kojom se on, u namjeri da se u pogledu zastarjele tražbine ponovno uredi pravni odnos između njega i vjerovnika odriče svog prava koristiti se prigovorom zastare (koja je već nastupila). Na takav se način u pogledu zastarjele obveze, obveznopravni odnos vraća u pravno stanje u kojem se nalazio prije nego što je zastara počela teći, te ako se stranke ne sporazumiju o novom roku ispunjenja, zastarijevanje počinje ponovno teći, u istom trajanju, prvi dan nakon pismenog priznanja zastarjele obveze. Kako od sklapanja Ugovora o ustupu potraživanja od 31. prosinca 2010. do prijave tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom kao stečajnim dužnikom nije protekao rok od tri godine, to je neosnovan tuženikov prigovor zastare potraživanja.

U odnosu na pozivanje tuženika na odredbu čl. 88. st. 3. ZOO-a, odnosno da postoji mogućnost da će tužitelj Ugovorom o ustupanju potraživanja steći više od onoga što mu je društvo Kerametal Stil d.o.o. dugovalo, potrebno je istaknuti da predmetno nije relevantno za odluku u ovoj pravnoj stvari i to se tiče odnosa između tužitelja i društva Kerametal Stil d.o.o.

Slijedom navedenog, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je osnovana prijavljena tražbina stečajnog vjerovnika, ovdje tužitelja, i to tražbina drugog višeg isplatnog reda, prema stečajnom vjerovniku, ovdje tuženiku, u iznosu od 3.995.083,89 kn, pa je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a odlučeno kao u točki I. izreke.

Kako je već prethodno navedeno, tužitelj je podneskom od 27. studenog 2017. uskladio svoj tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem stalnog sudskog vještaka i predložio sudu da donese presudu da se utvrdi da je osnovana njegova u stečajnom postupku prijavljena tražbina prema tuženiku u iznosu od 3.995.083,89 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda. Takva dopuštena dispozicija tužitelja ima utjecaja samo kod obračuna troškova postupka i određivanja vrijednosti predmeta spora u pojedinoj fazi postupka. Predmetno smanjenje tužbenog zahtjeva, suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, predstavlja djelomično povlačenje tužbe, a povlačenje tužbe, makar i djelomično je neuspjeh tužitelja i ima utjecaja na odluku o troškovima postupka. Također, za smanjenje tužbenog zahtjeva nije potreban pristanak tuženika jer se ne radi o preinaci tužbe (čl. 191. st. 3. ZPP-a, a ni o povlačenju iz čl. 193. ZPP-a), pa sud nije bio ni dužan tražiti pristanak tuženika na povlačenje. Dakle, smanjenje tužbenog zahtjeva ima učinak djelomičnog povlačenja tužbe, ali navedena okolnost ima utjecaja samo na odluku o troškovima postupka.

Kako se u odnosu na smanjenje tužbenog zahtjeva za utvrđenje osnovanosti prijavljene tražbine od 3.995.083,89 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda ne radi o povlačenju tužbe iz čl. 193. ZPP-a za koje se traži pristanak, nego izjava o smanjenju tužbenog zahtjeva ima konstitutivni učinak i ima (suprotno navodima tužitelja) značaj povlačenja dijela tužbe to je pravilno prvostupanjski sud dosudio troškove prema čl. 154. st. 2. ZPP-a s obzirom na uspjeh u sporu.

Vrijednost predmeta spora do podneska od 27. studenog 2017. iznosila je 6.064.869,93 kn. U odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelj je uspio s iznosom od 3.995.083,89 kn (66%). Iz navedenog proizlazi da bi tuženiku za radnje do 27. studenog 2017. trebao biti priznat trošak postupka razmjerno njegovom uspjehu koji iznosi 34% (a ne kako je prvostupanjski sud utvrdio uspjeh od 44%), dok za radnje nakon 27. studenog 2017. tuženik nema pravo na naknadu troška. Predmetno se ne odnosi na izvršeno vještačenje jer je tuženik osporavao osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u potpunosti, pa se predmetni trošak vještačenja tužitelju trebao priznati u cijelosti, bez obzira na visinu dosuđenog iznosa, ali ne i u odnosu na trošak dopune nalaza i mišljenja vještaka jer se predmetna dopuna odnosila na okolnost visine prijavljene tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom (str. 214.-223. spisa).

Pravilno tuženik u žalbi navodi da je sud pogrešno utvrdio broj bodova prema vrijednosti predmeta spora, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: OT). Prema Tbr. 7. t. 1. OT-a ako vrijednost spora prelazi iznos od 500.000,00 kn do iznosa od 5.000.000,00 kn, odvjetnik pored nagrade od 500 bodova ima pravo obračunati nagradu od 1 boda na svakih započetih 1.000,00 kn. Iznad vrijednosti spora od 5.000.000,00 kn do iznosa od 10.000.000,00 kn za svaki započetih 2.000,00 kn odvjetnik ima pravo obračunati nagradu od 1 boda. Dakle, na iznos od 6.064.869,93 kn odvjetniku pripada 5533 boda, a na iznos od 3.995.083,89 kn odvjetniku pripada 3996 bodova.

Na temelju postavljenog zahtjeva za naknadu troškova i odredbe čl. 154. st. 2. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku, tužitelju je kao opravdan valjalo priznati trošak nagrade odvjetniku za sastav tužbe u iznosu od 36.517,80 kn (uspjeh 66% u ovoj fazi postupka, Tbr. 7. t. 1. OT), za zastupanje na ročištima od 1. srpnja 2015., 9. veljače 2016., 14. lipnja 2016., 20. rujna 2016., 22. veljače 2017. i 11. listopada 2017. iznos od 36.517,80 kn za svako (Tbr. 9. t. 1. OT), za ročište od 30. studenog 2015. iznos od 18.258,90 kn (Tbr. 9. t. 3. OT), za zastupanje na ročištu od 6. prosinca 2017. iznos od 39.960,00 kn (Tbr. 9. t. 1. OT, uspjeh u sporu u ovoj fazi postupka je 100%), za sastav podneska od 1. srpnja 2015. iznos od 36.517,80 kn (Tbr. 8. t. 1. OT), za sastav podneska od 11. veljače 2016., 10. kolovoza 2016. tužitelju pripada 50 bodova, odnosno 330,00 kn prema uspjehu u sporu, no tužitelj je za iste potraživao iznos od 250,00 kn koji mu je i dosuđen za svaki, za sastav podneska od 27. studenog 2017. tužitelju pripada iznos od 500,00 kn (Tbr. 8. t. 3. OT), kao i za pristup na ročište za objavu presude iznos od 500,00 kn (Tbr. 9. t. 3. OT). Dakle, ukupno je tužitelju priznat trošak u iznosu od 351.861,30 kn uvećano za PDV 25% u iznosu od 87.965,33 kn i uvećano za trošak sudske pristojbe na tužbu prema uspjehu u sporu u iznosu od 3.300,00 kn i presudu u iznosu od 5.000,00 kn, te za iznos troška vještačenja u iznosu od 3.000,00 kn, te troška za dopunu vještačenja na okolnost visine u iznosu od 1.980,00 kn, a što ukupno iznosi 453.106,63 kn.

Tužitelju nije priznat trošak za sastav podnesaka od 25. rujna 2016., 13. veljače 2017., 6. ožujka 2017. i 25. rujna 2017. jer se radi o podnescima koji nisu bili potrebni za vođenje parnice (čl. 155. ZPP-a). Tužitelju nije priznat trošak žalbenog postupka jer pravo na naknadu troška drugostupanjskog postupka ovisi o uspjehu stranke u pogledu pobijane stvari.

Prema tuženikovom troškovniku na temelju prethodno navedenih odredaba, tuženiku pripada pravo na naknadu troška nagrade odvjetniku za radnje poduzete do 27. studenog 2017. i to sastav odgovora na tužbu iznos od 18.812,20 kn (uspjeh u sporu u ovoj fazi

postupka je 34%, Tbr. 8. t. 1. OT), za ročište od 1. srpnja 2015., 9. veljače 2016., 20. rujna 2016., 22. veljače 2017. i 11. listopada 2017. iznos od 18.812,20 kn za svako (Tbr. 9. t. 1. OT), za pristup na ročište od 30. studenog 2015. iznos od 9.406,10 kn (Tbr. 9. t. 3. OT). Dakle, ukupno je tuženiku prema uspjehu u sporu trebalo priznati iznos od 122.279,30 kn uvećano za PDV 25% u iznosu od 30.569,83 kn. Tuženiku nije priznat trošak sudske pristojbu „po odluci suda“ jer predmetni trošak nije određen sukladno čl. 164. ZPP-a. Tuženik je bio dužni u svome zahtjevu određeno navesti visinu troška sudske pristojbe za koju traži naknadu. S obzirom da nije određeno naveo visinu troška sudske pristojbe to mu nije moguće priznati trošak kojeg nije određeno zahtijevao.

Prebijanjem troškova parničnog postupka koji su priznati tužitelju s troškovima parničnog postupka koji su priznati tuženiku (453.106,63 kn - 152.849,12 kn), preostaje da tuženik mora naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 300.257,51 kn, pa je u tome dijelu valjalo odluku o troškovima parničnog postupka preinačiti kao u točki II. izreke ove presude (čl. 373. t. 3. ZPP-a).

Kako trošak odgovora na žalbu nije bio potreban, u smislu čl. 155. st. 1. ZPP-a to tuženik odbijen sa zahtjevom za njegovu naknadu.

Zagreb, 15. svibnja 2020.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Dokument je elektronički potpisan:
MIRTA MATIĆ

Vrijeme potpisivanja:
08-06-2020
12:57:15

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D485236373334363336363139
L=ZAGREB
S=MATić
G=MIRTA
CN=MIRTA MATIĆ

